

Република Србија
УПРАВНИ СУД
21 У 10798/10 (2009)
09.06.2011. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Цакула, председника већа, Павела Јонаша и Жељка Шкорића, чланова већа, са судијским помоћником Михајлом Ралићем, као записничарем, у управном спору по тужби тужиоца СА из М, ... Р, кога заступа пуномоћник ОЦБ, адвокат из Р, против Дисциплинске комисије Министарства унутрашњих послова са седиштем у К, ради поништаја решења ... број ... и ... број ... од ... године, у предмету дисциплинске мере-распоређивања на друго радно место, у нејавној седници већа одржаној дана 09.06.2011.године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба се **УВАЖАВА** и **ПОНИШТАВА** решење Дисциплинске комисије Министарства унутрашњих послова са седиштем у К, ... број и ... број ... од ... године.

Образложење

Оспореним решењем одбија се као неоснован приговор полицијског службеника-тужиоца уложен на решење дисциплинског старешине Полицијске управе К, ГБ, број ... и ... од ... године, којим је утврђена дисциплинска одговорност тужиоца распоређеног на радно место перача, мазача и гумара у Одељењу за логистику, Полицијске управе К, за тешку повреду службене дужности из члана 157. став 1. тачка 2. и 7. Закона о полицији ("Службени гласник РС" бр.101/05)- самовољно напуштање радног места, позорничког места, места одређених објеката и лица, јединице или места одређеног за приправност и понашање које штети угледу службе или нарушава односе међу запосленима, како је то ближе описано у диспозитиву и образложењу решења, којим му је изречена дисциплинска мера распоређивање на друго радно место за које је као услов прописана непосредно нижа

стручна спрема у трајању од две године.

Тужилац је у тужби коју је поднео Врховном суду Србије и која је заведена под судским бројем У-5635/09, навео да је доношењем побијаног решења погрешно примењен закон да у доношењу акта није поступљено по правилима поступка, да је чињенично стање неправилно утврђено, а то је довело до неправилног закључка у погледу чињеничног стања и побијано решење се не може одржати на снази. Тужилац је у тужби истакао приговор застарелости вођења дисциплинског поступка из разлога што је према члану 118. став 2. Закона о државним службеницима прописано да вођење дисциплинског поступка за тешку повреду дужности застарева протеком две године од покретања дисциплинског поступка, имајући у виду да је против тужиоца закључцима дисциплинског старешине од ... године и године био покренут дисциплински поступак, а да исти није окончан ни после две и по године, чиме је наступила застарелост вођења дисциплинског поступка. Наводи даље, да је неправилно утврђено чињенично стање у погледу учињене теже повреде службе које му се стављају на терет. Првостепени и другостепени орган погрешно утврђују да је тужиочево радно место било дежурни у пријавници Полицијске станице Рашка, јер је он радио на радном месту мазач, перач и гумар и његово радно место је било у гаражи где је он и проводио радно време, а што се може утврдити увидом у претходно донето решење о враћању на ово радно место, па тиме тужилац није самовољно напустио радно место дежурног полицајца у полицијској станици када на том радном месту није ни радио. Такође наводи да није учинио повреде дужности из члана 157. став 1. тачка 7. Закона о полицији, јер није доказано да је његово поношање штетило угледу службе или нарушило односе између запослених. Предложио је да се тужба уважи и поништи решење туженог органа.

У одговору на тужбу, тужени је изнео да су дисциплинска решења у свему у складу са законом, а дисциплински поступак завршен у законом предвиђеном року, да након покретања управног спора нема застарелости за вођење дисциплинског поступка па предлаже да суд тужбени захтев тужиоца одбије у целости као неоснован.

Тужба је поднета Врховном суду Србије, па како о истој није одлучено до 31.12.2009.године, Управни суд је преузео предмет на одлучивање у складу са одредбом члана 77. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), у вези члана 29. став 1. и члана 89. и 90. став 1. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“,

број 116/08 и 104/09).

По разматрању списка предмета ове управне ствари, оцене навода тужбе и одговора на тужбу туженог органа, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Према образложењу оспореног решења и списима предмета оспореним решењем туженог органа одбијен је као неоснован приговор тужиоца, полицијског службеника уложен на решење дисциплинског старешине Полицијске управе К број ... и ... од ... године, којим решењем је утврђена дисциплинска одговорност тужиоца распоређеног на радно место перача, мазача и гумара у Одељењу за логистику Полицијске управе К за тешку повреду службене дужности из члана 157. став 1. тачка 2. и 7. Закона о полицији (“Службени гласник РС” бр.101/05)- самовољно напуштање радног места, позорничког места, места одређених објеката и лица, јединице или места одређеног за приправност и понашање које штети угледу службе или нарушава односе међу запосленима, како је то ближе описано у диспозитиву и образложењу решења, којим му је изречена дисциплинска мера распоређивање на друго радно место за које је као услов прописана непосредно нижа стручна спрема у трајању од две године.

Оспорено решење је донето у извршењу пресуде Врховног суда Србије број У.7706/07 од 05.02.2009. године, којим је уважена тужба тужиоца и поништено решење туженог органа ... број ... од ... године, којим је одбијен приговор тужиоца изјављен против првостепеног решења од ... године.

Дисциплински старешина је закључцима ... број ... од ... године и ... број ... од ... године покренуо дисциплинске поступке, а затим закључком ... број ... и ... број ... од ... године извршено је спајање поступака у један дисциплински поступак на основу члана 117. Закона о општем управном поступку.

Одредбом члана 157. став 1. тачка 2. Закона о полицији (“Службени гласник РС” бр.101/05) је прописано да су тешке повреде службене дужности самовољно напуштање радног места, позорничког места, места обезбеђења одређених објеката и лица, јединице или места одређеног за приправност, а истим чланом став 1. тачка 7. је прописано да је тешка повреда службене дужности и понашање које штети угледу службе или нарушава односе

међу запосленима.

Одредбом члана 159. став 1. тачка 3. истог закона је прописано да за тешке повреде службене дужности може се изрећи, између осталог, мера распоређивање на друго радно место у трајању од шест месеци до две године.

Одредбом члана 169. Закона о полицији је прописано да на положај, дужности, права и одговорности запосленима у министарству примењују се прописи о радним односима у државним органима, ако овим законом прописима донетим на основу овог закона није другачије одређено.

Одредбом члана 118. став 2. Закона о државним службеницима (“Службени гласник РС” бр.79/05 ... 104/09) је прописано да вођење дисциплинског поступка за лакше повреде дужности застарева протеком једне године од покретања дисциплинског поступка, а за теже повреде дужности протеком две године од покретања дисциплинског поступка.

На основу свега изнетог, суд налази да се тужилац основано у тужби позива на застарелост вођења дисциплинског поступка применом одредбе члана 118. Закона о државним службеницима, који се примењује на основу члана 169. Закона о полицији.

Наиме, имајући у виду да је дисциплински поступак против тужиоца покренут 28.2.2007.године, односно 01.03.2007.године, а да је оспорено решење донето дана 22.05.2009.године, а да је оспорено решење донето дана ... године, то је у време доношења оспореног решења протекло више од две године од покретања дисциплинског поступка против тужиоца, чиме је наступила застарелост за вођење овог дисциплинског поступка. Ово из разлога што рок застарелости вођења дисциплинског поступка тече континуирано и не прекида га ни вођење управног спора о законитости изречене дисциплинске мере. Ова застарелост је преклузивна која наступа *ipso iure*, рокови застарелости се утврђују законом, они су строги не могу се продужавати ни скраћивати. Пошто не постоји пропис да за време управног спора не тече застарелост вођења дисциплинског поступка време застарелости вођења дисциплинског поступка је у овом случају текло без прекида.

Са изнетих разлога Управни суд је, налазећи да је оспореним решењем

повређен закон на штету тужиоца, на основу одредбе члана 41. став 2. у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима („Службени лист СРЈ“, број 46/96), тужбу уважио и поништио оспорено решење, како би се у поновном поступку донело правилно и на закону засновано решење с тим што је тужени органа везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка у складу са одредбом члана 61. Закона о управним споровима (“Службени лист СРЈ” бр.46/96).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 09.06.2011. године, 21 У 10798/10 (2009)

Записничар
Михајло Ралић, с.р.

Председник већа-судија
Гордана Џакула, с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉК